

Arrest

nr. 74 787 van 8 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. M. KALIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 november 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een etnische Albanees afkomstig uit Stagovë (gemeente Kacanik) en u beschikt over de Kosovaarse nationaliteit. Sinds uw kindertijd lijdt u aan migraine. Dr. A.(...) B.(...) behandelt u reeds heel uw leven. U werd door hem tevens doorverwezen naar een andere arts in Prishtina maar deze raadde u dezelfde medicatie aan. Uw aandoening verhinderde u om te werken. Uw aanvraag voor een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid werd in 2004 positief bevonden en sindsdien kreeg u maandelijks sociale steun. U werd ook behandeld met antidepressiva. Gezien de behandeling die u kreeg niet hielp en u van mening bent dat de gezondheidszorg in het buitenland beter is, besloot u uiteindelijk om uw land van herkomst te verlaten. U verliet Kosovo zonder vrouw en kind op 12 november 2009 en vroeg nog dezelfde dag asiel aan in België. In België consulteerde u meteen een arts die u vervolgens doorverwees naar een neuroloog bij wie u maandelijks op controle gaat. U beschikt over uw Kosovaarse identiteitskaart afgeleverd op 9 januari 2009, een medisch attest d.d. 16 februari 2010 van Dr. A.(...) B.(...) van het onafhankelijke ziekenhuis 'Tea', een medisch getuigschrift bestemd voor de dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken, een document mbt een afspraak met een neuroloog in België, een attest van opname op de spoeddienst van CHU Tivoli op 30 april 2011 en enkele rekeningen van CHU Tivoli.

B. Motivering

Ik stel vast dat u geen gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde Kosovo uitsluitend te hebben verlaten wegens uw medische problemen (migraine) (CGVS, p. 9 en p. 11). Voorts verklaarde u geen andere problemen – noch met privé-personen, noch met de autoriteiten – gekend te hebben (CGVS, p. 11). De door u ingeroepen medische motieven houden echter op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw Kosovaarse identiteitskaart bevestigt uitsluitend uw identiteit, welke hier niet wordt betwist. Uw gezondheidstoestand, welke u hebt gestaafd aan de hand van medische attesten, wordt evenmin in vraag gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“De eiser vraagt in hoofddorde dat hem het statuut van vluchteling wordt toegekend in de zin van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en dat aldus de bestreden beslissing van de Commissaris generaal voor vluchtelingen en staatlozen wordt hervormd.

Schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.

Dat de bestreden beslissing stelt dat de eiser geen gegevens of elementen heeft aangehaald op basis waarvan ten aanzien van hem zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming;

Dat de eiser Kosovo uitsluitend heeft verlaten wegens medische problemen (migraine) en depressie en verder heeft hij geen andere problemen gekend met privépersonen of met de autoriteiten;

Dat de bestreden beslissing meent dat de door hem ingeroepen medische motieven geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet; Dat er echter kan worden verwezen naar een zeer nieuw rapport van Amnesty International (hierna: AI) over de situatie bij terugkeer van minderheidsgroepen naar Kosovo van september 2010;

De minderheidsgroepen (Roma, Ashkali, Egyptenaren en Serviërs) lopen bij gedwongen terugkeer een risico op vervolging, ernstige schade of feitelijke of juridische staatloosheid. Wanneer EU-landen en Zwitserland deze personen gedwongen doet terugkeren, schenden ze volgens AI het non refoulement-beginsel. De huidige omstandigheden voor deze minderheidsgroepen in Kosovo zijn namelijk niet goed genoeg en ondanks het vooropgestelde actieplan, worden er niet genoeg middelen voorzien door de Kosovaarse overheid om de terugkeerders te helpen.

AI drukt daarom op het belang van een eerlijke en effectieve asielprocedure en raadt gedwongen terugkeer af.

Daarvoor verwijst AI onder andere naar de OSCE Mission in Kosovo (OSCE Mission in Kosovo, Implementation of the Strategy for Reintegration of Repatriated Persons in Kosovo's Municipalities, 2009, p. 8). Het actieplan bestaat wel degelijk. Echter, in verschillende gemeentes wordt dit gewoon niet uitgevoerd!

Daarom ook dat de Zweedse migratiedienst in juni 2009 suggereerde om Roma naar Servische enclaves, gesteund door de Servische overheid, te zenden omdat zij anders zouden worden gediscrimineerd en zij op deze manier meer kans maken op een duurzame terugkeer.

Enige assistentie bij terugkeer is ad hoc en inconsistent. AI haalt twee getuigen aan waarbij de ene gewoon de som van 350 EUR kreeg terwijl een andere financiële hulp kreeg en zes maanden huur betaald kreeg.

Zij verwijst daarvoor ook naar UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of individuals from Kosovo. Bepaalde groepen lopen bij terugkeer een specifiek risico op vervolging of ernstige schade in Kosovo, met inbegrip cumulatieve discriminatoire acties.

"Kosovo Serbs and Kosovo Albanians inhabiting areas where they are in the minority , and Kosovo Roma inhabiting any part of Kosovo, continue to face serious restrictions to their freedom of movement and the exercise of fundamental human rights, including serious societal and sometimes administrative discrimination that would limit in particular their ability to exercise their political, social and economic rights. Furthermore, there are reports of threats and physical violence perpetrated against these communities"

Serviërs en Albanërs en Roma kennen serieuze belemmeringen op hun vrij verkeer en het uitoefenen van fundamentele mensenrechten waaronder grote discriminaties in de gemeenschap en op administratief vlak zodat zij hun politieke, sociale en economische rechten niet kunnen laten gelden. Er zijn bovendien rapporten van bedreigingen en geweld tegen deze minderheidsgemeenschappen!

Door discriminatie van onder andere de Roma is er voor deze groep een grotere kans op armoede en sociale uitsluiting na hun terugkeer. Discriminatie is te merken in de toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting en onderwijs. Bovendien ondervinden ze moeilijkheden om identiteitsbewijzen en andere belangrijke documenten te verkrijgen waardoor het risico op staatloosheid dan weer stijgt. De kwaliteit van het onderwijs voor de Roma is slecht met als gevolg dat 3 op 4 kinderen stopt met school na hun terugkeer. Medicijnen en medische behandelingen zijn vaak niet beschikbaar of onbetaalbaar. Omwille van al deze redenen verlaat 50% van de gedwongen terugkeerders het land dan ook kort na hun aankomst.

Daarvoor verwijst het AI in zijn hoofdstuk 5: Failure to ensure conditions for sustainable minority return and reintegration uitgebreid naar verschillende rapporten en bronnen waaronder het UNHCR.

Eiser brengt nog een rapport van Amnesty International bij van 2009 waar melding wordt gemaakt van 2 oud agenten die 150 mensen opsloten of vermoorden. In september 2009 maakte EULEX melding van maar liefst 1800 families die niet weten wat er met verdwenen mensen is gebeurd. Maar liefst 400 kadavers werden verstuurd voor DNA-analyse.

Dat het duidelijk mag zijn dat dit traumatiserend is;

Ook ZANNIER, Speciale vertegenwoordiger an het Secretariaat generaal van de VN, stelde in augustus 2010 "(...)" in early July the potential for instability, especially in Northern Kosovo, remains. Insufficient

progress towards reconciliation between the communities and the unresolved issues that hamper such reconciliation, coupled with slow economic development, continue to present the risk of social unrest.

In begin juli was er nog steeds een groot potentieel instabiliteit. Er is onvoldoende hereniging tussen de verschillende gemeenschappen en er blijven veel onopgeloste materies die zulke hereniging onmogelijk maken. Gekoppeld aan een langzame economische vooruitgang leidt dit tot een continu risico van sociale onrust (Verbatim Record of the UN Security Council, 6367th meeting, 3 augustus 2010, New York, S/PV.6367)

BBC Monitoring Service, 8 en 9 september 2010 haalt aan dat in juli 2010 een Bosnische dokter werd vermoord alsook 10 Serviërs gewond bij een demonstratie. Een Servisch lid van het Kosovaars parlement werd beschoten in juli. Een etnische Albanees werd vermoord en er werd een explosie waargenomen bij een studentenhuus waarbij een Servische politieagent het doelwit was.

Een televisieprogramma in het Romani sprak van een aantal aanvallen op Roma en etnische Albanezen in Gjilan. Het dodental zou volgens de VN secretaris-generaal opgelopen zijn tot zes (Report of the Secretary-general on the UN Interim Administration Mission in Kosovo, S/2009/497, 30 september 2009, para 24, <http://daccess-ods.un.org/TMP/8724929.09431458.html>).

Er was ook sprake dat op 25 augustus 2009 een aantal Roma families van H.I. buurt in Urosevac/Ferizaj een petitie aan de gemeente afleverden. Deze petitie stelden dat de families verbaal en fysiek werden lastig gevallen op verschillende momenten tussen 17 en 22 augustus door onbekende agressoren.

In april 2009 konden Albaniërs die terug wensten te keren naar hun huizen niet huizen niet heropbouwen. Locale Serviërs hielden hen tegen en protesteerden tegen hun terugkeer. Gedurende 10 dagen diende EULEX en KFOR troepen de veiligheid te waarborgen met stun- granaten en traangas. In augustus en september werden gelijkaardige gevallen gerapporteerd (Report of the Secretary—general on the UN Interim Admission in Kosovo, 26 July 2010, op.cit., par. 21-26).

België sloot onlangs met Kosovo een Memorandum of Understanding waardoor elke persoon afkomstig van Kosovo teruggestuurd kan worden. Al benadrukt dat staten, ondanks zulke overeenkomsten, niet onttrokken kunnen worden van hun plichten voortvloeiend uit internationale mensenrechtenverdragen (zoals het beginsel van non refoulement).

Ook Thomas HAMMARBERG, Commissioner of Human Rights van de Raad van Europa stelde in 9 juli 2009 dat gedwongen terugkeren van minderheden naar Kosovo moeten worden vermeden en dat de status van de vluchtelingen in het land waar zij zich op dat moment bevinden moet worden geregeld totdat de omstandigheden in Kosovo verbeterd zijn. Hij stelt dat veiligheid verbeterd is, maar dat inter-etnisch geweld nog steeds op momenten opblaait (report of the Council of Europe Commissioner for Human Rights Special Mission to Kosovo, 23-27 March 2009, CmmDh (2009), Strasbourg, 2 July 2009).

Ook de OSCE Mission in Kosovo roept de Gemeenten op om inspanningen te leveren omtrent de reïntegratie van terugkeerders.

Ook Walter Kälin, Representative of the UN Secretary-general on the Human Rights of Internally Displaced Persons stelt op 7 juli 2009 dat personen die binnen en buiten Kosovo verblijven serieuze obstakels hebben om terug te keren en te reïntegreren.

Thomas HAMMARBERG herhaalt in juli en in december 2009 nogmaals dat er onvoldoende reïntegratieproblemen lopen en dat de vluchtelingen onmiddellijk zullen terugkeren uit Kosovo.

In december 2009 bevestigt het Roma and Ashkali Documentation Centre deze situatie.

En zelfs nog in april 2010 wijst the UN Secretary-general in zijn rapport dat gedwongen terugkeren de mogelijkheid van de Kosovaarse autoriteiten om duurzame terugkeren te regelen teniet doet en dat dit voor toenemende spanningen kan leiden (Report of the Secretary—general on the UN Interim Admission in Kosovo, S/2010/169, 6 april 2010, par. 25).

Ook UNICEF wijst in juli 2010 op de problematische situatie van de integratie, en meer in het bijzonder naar deze van kinderen.

Dat gelet op deze enorme obstakels voor re-integratie in Kosovo voor Kosovaren die terugkeren na een verblijf uit het buitenland en de ernstig gebrekkige werking van de gezondheidszorg, moet worden geoordeeld dat de eiser wel degelijk recht heeft op internationale bescherming, temeer daar hij voor het eerst in België wel degelijk op een efficiënte wijze wordt geholpen omwille van zijn medisch probleem;”

2.2. In zoverre in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 48/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), is het middel niet ontvankelijk aangezien artikel 48/1 van de vreemdelingenwet niet bestaat. Waar in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de vreemdelingenwet mist het middel juridische grondslag. *In casu* kan de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet immers niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de rechtsmiddelen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat de door verzoeker ingeroepen medische motieven geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals vermeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. In de beslissing wordt ook gewezen op verzoekers verklaringen Kosovo uitsluitend te hebben verlaten omwille van zijn medische problemen en er voor het overige geen andere problemen te hebben gekend, noch met privépersonen, noch met de autoriteiten.

2.5. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofdfeiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad stelt vast dat verzoeker niets concreets inbrengt tegen het pertinente motief uit de bestreden beslissing dat de door hem aangehaalde medische problemen buiten het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift immers tot het op algemene wijze verwijzen naar allerhande rapporten over de situatie in Kosovo, in hoofdzaak met betrekking tot de aldaar aanwezige minderheidsgroepen, zonder evenwel het verband met zijn medische problemen enigszins toe te lichten. Verzoeker slaagt er bijgevolg geenszins in enig bewijs te leveren van het feit dat de door hem ingeroepen medische problemen *in nexu* staan met één van de vijf criteria uit het Vluchtelingenverdrag. Deze vaststelling volstaat om hem de vluchtelingenstatus te weigeren.

2.6. Wat de beoordeling van zijn medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming betreft, moet verzoeker een aanvraag indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. In de voorbereidende werken naar aanleiding van de invoering van dit wetsartikel wordt hierover het volgende gesteld: “(...) *Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een*

verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)". Hieruit blijkt overduidelijk dat verzoeker zich van de verkeerde procedure bedient om het adequaat karakter van de (toegang tot) behandeling van zijn medische problemen te laten beoordelen.

2.7. Wat de talrijke rapporten en standpunten van Internationale organisaties en hun vertegenwoordiger(s) betreft waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst en waaruit hij stukken citeert, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker de vindplaats van deze informatie niet altijd nauwkeurig aangeeft en deze informatie niet als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, zodat de Raad niet kan nagaan of de inhoud overeenstemt met verzoekers samenvattingen. Aangaande het door verzoeker als *"zeer nieuw rapport van Amnesty International (...) over de situatie bij terugkeer van minderheidsgroepen naar Kosovo van september 2010"* aangeduide rapport (Verzoekschrift, p. 5), merkt de Raad op dat dit rapport ter zake niet dienstig is, daar het volgens verzoeker zou handelen over de gedwongen terugleiding van minderheidsgroepen Roma, Ashkali, Egyptenaren en Serviërs naar Kosovo, terwijl verzoeker zelf blijkens zijn verklaringen een etnische Albanees is (stuk 12, Vragenlijst DVZ 04/12/2009, p. 1 en stuk 4, gehoorverslag CGVS 03/11/2011, p. 2). Verder wordt in de uittreksels die verzoeker weergeeft de problematische situatie van de Albanezen in Kosovo besproken, doch dit heeft betrekking op gebieden waar de etnische Albanezen een minderheid vormen zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat deze rapporten op zijn situatie betrekking hebben. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn ganse asielprocedure steeds heeft aangegeven in Kosovo geen andere problemen dan zijn medische problemen te hebben gekend. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker: *"Ik had geen problemen in Kosovo. Ik kom omwille van mijn ziekte naar België"* (stuk 12, Vragenlijst DVZ 04/12/2009, p. 2). Ook nadien tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal gaf verzoeker aan dat *"Ik ben enkel omwille van mijn medische toestand gekomen"* (stuk 4, gehoorverslag CGVS 03/11/2011, p. 9). Verzoeker laat geheel na aan te tonen op welke wijze de door hem in zijn verzoekschrift beschreven informatie verband zou kunnen houden met zijn individuele medische problemen. Tot slot merkt de Raad op dat uit de informatie van verzoeker geenszins blijkt dat er actueel in Kosovo een situatie van willekeurig geweld in het kader van een intern of gewapend conflict bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN